

Сорочинськ
ЯРМАРОК

• ГУМОРЕСКА

"Архангел"

ПОКИ доліз до верхівки семиметрової ялини, із хвойних лап за пазуку насипалося зо дві пригорщі застуди у вигляді снігу. Та що поробиш: обіцяв онукам доп'ясти ялинку новорічну. На ринку за неї зараз чималі гроші вимагають, а тут – "халава"!

Звичайно, міг би й невеличке деревце десь утяти, та кинувся пізно: хіба ж за молодими вженешся! Тож і забрів я на територію колишнього заводу... Занедбаний за останні два десятиліття. Тільки сквер і лишився в недоторканому вигляді. Природа не дуже збідніє, якщо я сплялю метра півтора верхівки. Згодом відросте, як у рака відірвана клешня.

Яка краса навкруги! Угорі місяць золотим ліхтарем світить, внизу снігова ковдра блищить... Дух захоплює! Зобразити б оце на полотні! Та чи знайдеться художник, якого вночі занесло б туди, куди мене...

Видобув із торбини невеличку ножівку, муркочу за звичкою: "Боже, поможи..." і... тільки-но пару разів чиркнув по корі дерева, як краєм ока здрів: чалапає хтось уздовж ялин. І не спитьсь ж бісовій личині глупої ночі! Та ще, видно, з дебелих, бо під його ногами сніг аж стугонить!

Ага... Спостерігаю, значить, за тим лунатиком згори, мов сова за пацоком, а він тим часом той ішов-ішов – і зупинився під уподобаною мною ялиною. Чую – плює, не інакше, як на долоні, затаєм – га-а-ах! Видно, надумав заготовляти деревину на майбутнє будівництво.

Що зі мною станеться, коли те хамло підрубає ялину і я разом із нею... Бачу, що треба голосно заявити про свою присутність на даному об'єкті.

– Зупинись, чоловіче! – волаю з верховіття хрипким

чи то від переохолодження, чи від хвилювання голосом.

У відповідь – тиша... Видно, лісовий рейдер ніяк не второпає, звідки "дзвін"... Скориставшись моментом, продовжую:

– Зараз я спущусь на грішну землю!

– Свят, свят... Отче наш, їже єси на небесі... – долинуло знизу. Затим гупнуло, наче згори на землю звалився лантух із піском. І зойк: "Швидка-а-а... Ряту-у-туй..."

Тут уже не до жартів. Хутко скочуюся вниз. Так і є: лежить на снігу бідолашний чолов'яга і, крім хрипіння, від нього нічого не чути. Лишилося гадати: перед цим він прохав про "швидку" чи "швидкий" переляк його здолав... Оскільки я був причетний до цієї передноворічної драми, хапаю сокиру постраждалого (в хапайстві знадобиться) і... ходу! Аж закушпелило за мною. Вже з дому зателефонував до "швидкої", назвав координати потерпілого.

Минуло кілька днів. З мене почала вже спадати застудна температура, яку підхопив на ялині, – мабуть, допомогли ліки, на які дружиною було витрачено чотири сотні гривень. Аж тут навідалася сусідка бабця Марія. Перехрестившись на своє відображення в дзеркалі, яке висіло на стіні, урочисто повідомила нам із дружиною:

– А є таки Бог, і знаходиться він на небі! Щоправда, таким безбожником, як ти, – тут вона промовисто зирнула на мене, – його бачити не дано. Зате один чоловік чув голос Божий з небес і на власні очі бачив, як з-поміж дерев з боку місяця на землю спускався Михайл-архангел.

– Нічого дивного, – натужно прокашлявшись, відказую. – Перед Новорічними і Різдвяними святами всяке буває. Про таке ще Микола Васильович писав...

– Хтось із родичів? – похвалилася сусідка.

– Та ні, просто знайомий, – ухильно пояснюю. – Ще зі шкільних років...

Анатолій СЕМЕНОВ.

• НАПІВКАЗКИ

Колесо

– Важко нашому брату, колесу. Все життя по дорозі трясомеся, а тільки-но спробуєш перевести дух, як відразу отримуєш таку накачку, що луснути можна...

– Значить, спусти тобі не дають?

– Ох, не дають! А ще ж треба пильнувати, щоб під машину не потрапити. Ось що головне.

– Під машину? Зачекай, ти хіба працюєш не під машиною?

– Цього ще мені не вистачало! Я ж п'яте колесо, запасне...

Парус

– Знову цей вітер! – Сердито на-

дувається Парус. – Ну хіба можна працювати в таких умовах?

Але пропадає вітер – і Парус обвисає, зупиняється. Йому вже й зовсім не хочеться трудитись.

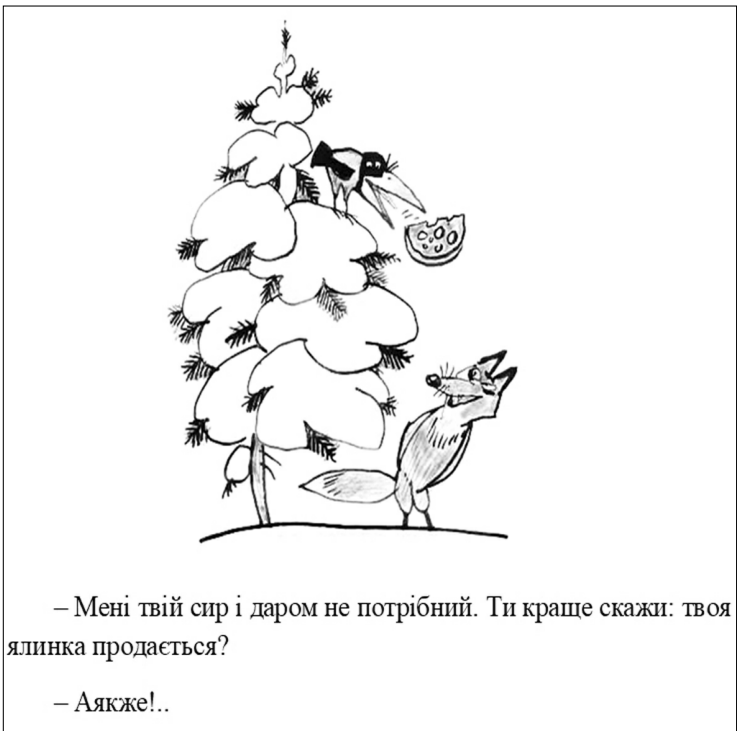
Та коли вітер з'являється, Парус знову надувається:

– Ну і робота ж дурна! Цілий день сюди-туди мотаюся, як неприкаяний! А тут ще й вітер дощукує...

Годинник

Глибоко усвідомлюючи важливість і відповідальність своєї життєвої місії, Годинник принципово не йшов. Адже він стояв на варті часу.

Фелікс КРИВІН.
м. Ужгород.

– Мені твій сир і даром не потрібний. Ти краще скажи: твоя ялинка продається?

– Аякже!..

Варто знати

Справжня криза – це коли через дірку в ботинку видно дірку в шкарпетці.

• САТИРИЧНИМ ПЕРОМ

Парламентський сонет

По-українськи говорю

не дуже я,

Це наслідки совєцьких ще вре-
мьон,

Но будем поправлять

ми цей урон,

І мову рідну я, щитай

подужаю.

Воно й по-руськи ми не швидко

грамотні,

Но я вам откровенно скажу,
Що понимаю: я таки сиджу

Не десь, а в українському

парламенті.

На сесії – каквроде

на екзаменті,

К тому же тьма порушень

у регламенті, –

Не дрогнула б рука,

в якій штурвал.

Переживьом і пренія,
і тренія,

Бо головне – не мова,
а рішення.

Ті, за які я проголосовал.
Григорій ГАРЧЕНКО.
Дніпропетровська обл.

Караоке

Ой не плачте, дітки, що в вас
Забрали майданчик!

Діти, дядько там збудує

Для вас ресторанчик.

Запитаннячка

Чому від ворога можна відразу
почути всю правду про себе, а
свого друга для цього потрібно
спочатку добряче напоїти?

• БАЙКА

Передбачлива Зайчиха

На широкому лану
За селом Петрівці
Полювати звірину
Рушили мисливці.

У степу, коло Дніпра,
Буде їх до лиха.
Зайченят своїх збира
Обережна Зайчиха.

Напуття дає усім
Мати-клопотуха,
Опустила низько їм,
Зав'язала вуха.

– Нащо це ти робиш їм? –
Заєць мовить жінці.
– А-а-а, у нас тепер пішли
Скрізь такі мисливці,
Що охоту проводять
Вдало чи невдало,
А начуєшся від них
Матюків немало...

Олесь ЖОЛДАК.

• РЕКЛАМА

"Тільки в нашому пивбарі ви можете посмакувати коктейлями "Мохіто" (з листям м'яти) і "Хіхіто" (з листям коноплі)!"

• СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

Домовились...

ЙШОВ екзамен із психології. Я засунув конспект за пояс і прочинив двері. Викладач виглянув з-за газети і приязно посміхнувся:

– Проходьте, проходьте. Не бій-тесь.

Я підійшов до столу і витяг білет. Викладач показав, де мені сісти, і знову заховався за газетою. Момент був – кращого й не придумаєш. Натренованим рухом я вихопив конспект і став переписувати відповідь на аркуш паперу.

"А казали – викладач лютий, – подумав я. – Цікаво, що він зараз у газеті вичитує?" Я нахилився і почав читати заголовки: "П'ятий океан... Останній рейс... Людина з ха..." І тут я відчув, що від раптового жаху терпне тіло. Бо там, де мало кінчатися слово "характером", була дірка, крізь яку на мене дивилося око викладача. У голові промайнуло: "Ну от і капут!"

– Попався? – іронічно запитав викладач.

– Попався, – признаюсь.

– Що думаєш тепер робити?

– Кинусь в ополонку, – відпові-даю.

– Попросяюсь з друзями, напишу записку і...

Викладач відклав газету вбік.

– Що збираєшся писати в тій записці?

– Про те, як я безглуздо попався.

– Ти що, цілком серйозно вважаєш, що попався безглуздо?

– Цілком, – кажу.

– Даремно. Якщо хочеш знати, я

цим методом уже другий рік користуюся і жодного разу ні в кого не викликав ніяких підозр. А ти мені – "безглуздо"!

– Для мене – безглуздо, – спокійно відказав я.

У викладача нервово засіпалася щока.

– Давай розберемось.

– А що тут розбиратися: записка, ополонка і – все...

– Та почекай ти зі своєю ополонкою! Мене вона менш за все цікавить. Справа в тому, юначе, що я пишу дисертацію на тему "Психіка і поведінка людей в хвилини найбільшого нервового напруження". Вловив? Ти ж, напевне, займеш одне з чільних місць у проведених мною спостереженнях. А щоб мої експерименти не зірвалися, пропоную тобі трійку. Згода? Домовились?

Трохи подумавши, я категорично похитав головою.

– Четвірка, – запропонував викладач.

– Мало, – кинув у відповідь я.

– П'ять.

– Теж мало...

Викладач розгубився.

– К-гм.. гм, – кашлянувши, він якось вимушено посміхнувся. – Чого ж ти од мене ще хочеш?

Я нахилився через стіл і рішуче сказав:

– П'ятірку зараз і п'ятірку – в наступному семестрі!

Ігор ДАНИЛОВ.
м. Харків.

Народні усмішки

У ПРОГРАМІСТА простудилася дружина: лежить у спальні, час від часу кашляє, чає... Тож коли телефонують подруги хворої, відповідає її чоловік. Черговий дзвінок:

– Колю, як Наталочка себе почуває?

– Ну, що я можу сказати... Зображення загалом непогане, але є проблеми зі звуком.

ТЕРЕВЕНЯТЬ двоє пенсіонерів. Один з них нарікає на телебачення:

– Усі телеканали немов змовилися. Лише погані новини щодня транслюють...

– Е-е, не перебільшуй! Бувають і приємні вісті. Вчора, приміром, повідомляли, що в корупціонера обібрали замську дачу.

Архів "зорянського"
гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

